

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 559/2025
07.05.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Милене Рашић, председника већа, Гордане Којић, Александра Степановића, Миролјуба Томића и Татјане Вуковић, чланова већа, са саветником Врховног суда Снежаном Меденицом, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела превара из члана 208. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног-адвоката Владимира Рајића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Врбасу К бр. 110/24 од 15.10.2024. године и Вишег суда у Сомбору Кж1 243/24 од 17.03.2025. године, у седници већа одржаној дана 07. маја 2025. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА-адвоката Владимира Рајића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Врбасу К бр. 110/24 од 15.10.2024. године и Вишег суда у Сомбору Кж1 243/24 од 17.03.2025. године, у односу на повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) и из члана 441. став 4. Законика о кривичном поступку, док се исти захтев у осталом делу одбацује као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врбасу К бр. 110/24 од 15.10.2024. године, делимично је стављена ван снаге пресуда Основног суда у Врбасу К бр. 152/22 од 04.11.2022. године, преиначена пресудом Вишег суда у Сомбору Кж1 223/22 од 09.01.2023. године, у погледу личних података окривљеног, одлуке о кривичној санкцији и одлуке о трошковима поступка, тако што је окривљеном због кривичног дела превара из члана 208. став 1. КЗ изречена условна осуда, те утврђена казна затвора у трајању од шест месеци, са роком провере од две године од дана правноснажности пресуде. Истом пресудом, окривљени је осуђен и на новчану казну у износу од 30.000,00 динара коју је дужан да плати у року од три месеца од дана правноснажности пресуде, с тим што уколико не плати новчану казну у том року, суд ће је заменити казном затвора тако што ће за сваки започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан казне затвора, при чему казна затвора не може бити дужа од шест месеци.

Окривљени је обавезан да накнади све трошкове кривичног поступка, те да на име трошкова одбране по службеној дужности накнади суду износ од 57.750,00 динара

у року од три месеца од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

Истовремено је одређено да у преосталом делу пресуда Основног суда у Врбасу К бр. 152/22 од 04.11.2022. године, преиначена пресудом Вишег суда у Сомбору Кж1 бр. 223/22 од 09.01.2023. године, остаје на снази.

Пресудом Вишег суда у Сомбору Кж1 243/24 од 17.03.2025. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА-адвоката Владимира Рајића, а пресуда Основног суда у Врбасу К бр. 110/24 од 15.10.2024. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА- адвокат Владимир Рајић, због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1. ЗКП и повреде одредаба члана 441. став 4. ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји захтев и преиначи побијане пресуде тако што ће окривљеног ослободити од оптужбе, или да побијане пресуде укине и предмет врати другостепеном суду на поновно одлучивање.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Врховном јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку и у седници већа, коју је одржао без обавештења Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета, са одлукама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је нашао:

Захтев је неоснован у делу који се односи на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) и из члана 441. став 4. ЗКП, док је у осталом делу недозвољен.

Бранилац окривљеног – адвокат Владимир Рајић у поднетом захтеву наводи да је нижестепеним пресудама учињена повреда закона из члана 439. тачка 1) ЗКП на тај начин што радње описане у изреци првостепене пресуде не представљају кривично дело за које је окривљени оглашен кривим правноснажним пресудама, обзиром да се „неиспуњење уговорне обавезе на испоруку намештаја не може приписати преварној намери окривљеног“, већ се у конкретном случају ради о грађанско-правном односу.

Врховни суд налази да су ови наводи захтева неосновани, јер из чињеница и околности назначених у изреци правноснажне пресуде произилази да је окривљени у намери да себи прибави противправну имовинску корист, довео и одржавао оштећеног ББ у заблуду лажним приказивањем чињеница и тиме га навео да на штету своје имовине, на име аванса за израду намештаја, уплати 450 еура обзиром да је окривљеном дана 13.04.2020. године уплатио износ од 53.070,00 динара, након чега је оштећеног одржавао у заблуди да ће израдити и испоручити намештај, на начин описан у изреци пресуде све до 13.05.2020. године, када је престао да се јавља и да одговара на поруке оштећеном и његовој ћерки, ВВ, а на који начин је прибавио противправну имовинску корист у износу од 53.070,00 динара, при чему је могао да схвати значај свога дела и да управља својим поступцима, те био свестан свог дела и хтео његово

извршење, свестан да је његово дело забрањено, а из чега произилазе сва законска, како субјективна, тако и објективна обележја кривичног дела превара из члана 208. став 1. КЗ, због ког је правноснажном пресудом и оглашен кривим.

Самим тим, по оцени овог суда, радње окривљеног АА, описане у изреци правноснажне пресуде, правилно су правно квалификоване као кривично дело превара из члана 208. став 1. КЗ, па следствено томе Врховни суд налази да се захтевом браниоца окривљеног нижестепене пресуде неосновано побијају због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП.

По оцени овога суда, неосновано бранилац нижестепене пресуде побија и због повреде члана 441. став 4. ЗКП и с тим у вези истиче да је окривљеног требало ослободити свих трошкова кривичног поступка јер по свом имовном стању није у могућности да исте сноси.

Врховни суд налази да су изнети наводи у захтеву за заштиту законитости неосновани. Ово стога што је одредбом члана 264. став 4. ЗКП прописано да у одлуци којом решава о трошковима суд може ослободити окривљеног од дужности да накнади у целини или делимично трошкове кривичног поступка из члана 261. став 2. тач.1) до б) и тачка 9) овог законика, као и награде за вештака и постављеног стручног саветника, ако би њиховим плаћањем било доведено у питање издржавање окривљеног или лица које је он дужан да издржава, а уколико се ове околности утврде после доношења одлуке о трошковима, председник већа односно судија појединац може посебним решењем ослободити окривљеног од дужности накнаде трошкова кривичног поступка.

Дакле, одредба члана 264. став 4. ЗКП предвиђа факултативни основ за ослобађање од плаћања трошкова кривичног поступка, односно само могућност, али не и обавезу суда да окривљеног ослободи од дужности да у целини или делимично накнади трошкове кривичног поступка уколико су за то испуњени законски услови и уколико окривљени достави доказе-податке о томе да би плаћањем наведених трошкова било доведено у питање издржавање окривљеног или лица које је он дужан да издржава, па како је окривљени правноснажном пресудом оглашен кривим и осуђен због предметног кривичног дела, то је правилном применом члана 264. став 1. КЗ окривљени побијаном правноснажном пресудом обавезан да сноси трошкове кривичног поступка.

У осталом делу, исти захтев одбачен је као недозвољен, из следећих разлога:

Бранилац окривљеног у уводу захтева, као разлог подношења, истиче и битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, због које повреде подношење овог ванредног правног лека дозвољено је преко браниоца, међутим не наводи конкретно на ком незаконитом доказу је заснована правноснажна пресуда, већ полемише са образложењем првостепене пресуде на страни 3, став 4. у вези вибер преписке између оштећене ВВ и окривљеног и указује да је првостепени суд на страни 10 став 2. образложења извео погрешан закључак да је „наведена преписка веродостојна“.

Како се у поднетом захтеву не наводи конкретно на који начин наведена вибер преписка представља незаконит доказ, већ се оспорава њена веродостојност и с тим у вези доказна снага а не законитост овог доказа, и полемиче са образложењем изнетим у првостепеној пресуди, из којих разлога у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП није дозвољено подношење захтева за заштиту законитости окривљеном преко браниоца због повреде закона, то је Врховни суд у овом делу поднети захтев одбацио као недозвољен.

Поред тога, бранилац у поднетом захтеву указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члан 438. став 1. тачка 11) ЗКП истицањем да је изрека првостепене пресуде нејасна, јер из изреке произилази да окривљени није довео у заблуду оштећену, већ сведока ВВ, те да је нејасно у ком моменту је оштећени доведен у заблуду и на који начин је окривљени оштећеног одржавао у заблуди, па како ни због ове повреде закона није дозвољено подношење ванредног правног лека окривљенима преко бранилаца, то је Врховни суд и у овом делу поднети захтев одбацио као недозвољен.

Са свега изложеног, а на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП у одбијајућем делу, а на основу члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП у вези члана 485. став 4. ЗКП у делу којим је захтев одбачен као недозвољен, донета је одлука као у изреци.

Записничар-саветник
Снежана Меденица, с.р.

Председник већа-судија
Милена Рашић, с.р.

За тачност отправака
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић